సీరియల్

• బొమ్మిడి అచ్చారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

చింపాంజీ అంతదాకా వెనక సీట్లో ఒదిగి కూచున్నది. కొండముచ్చులమీద తిరగబడాలనుకున్నది గాని, యింతలోనే నవీన్ కాల్పులు జరపటంతో సీటు కిందికి ఒదిగి ముడుచుకుని కూచుండిపోయింది.

దారి కిరువైపులా పెద్ద పెద్ద కొండలున్నాయి. వాటి పైన బండరాళ్ళు మనుషులెవరో పేర్చినట్టుగా ఒకదాని మీద మరొకటి నిల్చుని వున్నాయి. ఆ ప్రాంతంలో అన్నీ బండరాళ్ళే!

చింపాంజీ ఎందుకో కిచకిచమంటుంటే దానివైపు యథాలాపంగా చూశాడు నవీన్. చింపాంజీ అనిమిత్తంగా కదుల్తోంది. ఏదో చెప్పాలని ఆరాటపడుతున్నట్టు కనిపించింది. నవీన్ తనవైపు చూడగానే బండరాళ్ళ వైపు చూసింది.

నవీన్ దాని చూపు వెంట దృష్టి సారించాడు. వెంటనే అదిరిపడ్డాడు. ఎప్పుడు కొండమీదికి ఎక్కాయో తెలీదు గాని, నలభై ఏభై కొండముచ్చులు రెండువైపుల వున్న కొండల్ని ఎక్కి బండరాళ్ళను దొర్లిస్తున్నాయి. హెడ్ లైట్స్ కాంతిలో జీప్ ముందు దొర్లుకొస్తున్న బండ రాళ్ళని చూశాకగాని నవీన్ కి పరిస్థితి పూర్తిగా అర్థం కాలేదు.

జీప్ సడన్ బ్రేక్ తో ఆపేశాడు. అప్పటికే దారికి అడ్డుగా పెద్ద బండరాళ్లు కోటగోడలాగా నిల్చున్నాయి. యెప్పట్నుంచి వాటిని కిందికి తోస్తున్నాయోగాని పెద్ద గుట్టగా పేరుకుని పోయాయి.

ప్రమాదాన్ని క్షణంలో గుర్తించాడు నవీన్. "సౌమ్యా, జీప్ దిగు. జీప్ వెనక్కి పరుగెత్తు. క్విక్!" అన్నాడు.

సౌమ్య మెరుపులా జీప్ దిగి వెనక్కి పరుగెత్తింది ఆ పక్కనుంచి. స్టీరింగ్ ముందునించి కిందికి జంప్ చేసి తనూ జీప్ వెనక్కి పరుగెత్తాడు నవీన్. చింపాంజీ ఒక్క గెంతున నేలమీదికి ఉరికి వాళ్ళని చేరుకున్నది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో రెండు పక్కలనుంచి పెద్ద పెద్ద బండరాళ్ళు దొర్లుకుంటూ వచ్చి జీప్ ని అప్పడంలా ఒత్తేశాయి. జీప్ రేకు ముక్కలా వంగిపోయింది ఆ ధాటికి. లోపల యెవరున్నా ఆ ఒత్తిడికి బండరాళ్ళ మధ్య నలిగిపోయి ప్రాణాలు వదలాల్సిందే!

క్షణంలో ప్రాణ ప్రమాదం తప్పింది.

బండరాళ్ళు యింకా దొర్లుకుంటూ వస్తూనే వున్నాయి. క్షణాల్లో జీప్ కనిపించడానిక్కూడా లేకుండా ఓ పెద్ద బండరాళ్ళ గుట్ట ఏర్పడింది అక్కడ.

నవీన్, సౌమ్య ముఖాలు చూసుకున్నారు. "ఆ కొండ ముచ్చులు యెంత క్రూరంగా ప్రతీకారం తీర్చుకున్నాయో చూడు! ఒక్క క్షణం అలక్ష్యమయితే నామరూపా లేకుండా నుగ్గయి పోయుండేవాళ్ళం!...." అన్నాడు నవీన్.

కొండలమీద కిచకిచ మంటూ ఉద్ధృతంగా గెంతుతున్నాయి కొండముచ్చులు—తోకల్ని నేలకి కొట్టుకుంటూ, ఆనందంగా. అది వాటి సహజ లక్షణం.

మరోసారి చింపాంజీ తమ ప్రాణాలు కాపాడింది. ఇద్దరూ దానివైపు అపురూపంగా చూశారు. ఇది ఏనాటి జన్మబంధమో!

"ఇప్పుడెలా? ఉన్న ఆధారమల్లా ఆ జీప్ ఒకటే. అది కాస్తా నాశనమయిపోయింది" అన్నది సౌమ్య. ఆమె తన గొంతులో నిరాశ ప్రకటితం కాకుండా యెంత జాగ్రత్త తీసుకున్నా ఒకింత తొంగిచూడనే చూసింది.

వాచీ చూసుకున్నాడు నవీన్. అయిదుగంటలు కావటానికి పదినిమిషాలుంది.

"గాడ్! మరో గంటకో గంటన్నరకో అడవిలోకి వెలుగు వచ్చేస్తుంది. మళ్ళీ శత్రువుల వేట మొదలవుతుందేమో!" అన్నాడు నవీన్.

సౌమ్య దేనిగురించో దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తోంది.

ఇంతలోనే, చింపాంజీ మళ్ళీ కిచకిచ మంటూ అపాయాన్ని సూచించే శబ్దాలు చేసింది. జీప్ మీదికి బండరాళ్ళు దొర్లే సమయంలో చేసిన శబ్దాలాంటివే!

నవీన్ దానివంక ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. పొదల్లో యేదో పెద్దగా అలజడి వినిపించింది.

సూదిలాగా బల్లెం కొసల్లాగా నిక్కబొడుచుకొని

వున్న కోణాలు పొదల్లో కదులుతూ కనిపించాయి. చాలా వేగంగా వాళ్ళున్నవైపే వస్తున్నాయవి.

నవీన్‌కి క్షణంలో సగంసేపు మాత్రం అనుమానం తలెత్తి అంతలోనే అదేమిటో అర్థమయిపోయింది.

అవి ముళ్ళపందులు! దాదాపు డజనువరకు వున్నాయి. దూసుకుంటూ వాళ్ళమీదకు వచ్చేస్తున్నాయి. వాటినుంచి తప్పించుకోవాలంటే ముందు సురక్షితమైన ప్రదేశానికి యెత్తుకు వెళ్ళిపోవాలి! ఆ తర్వాత వాటిని పాతమార్చటమో, బెదరగొట్టటమో చెయ్యొచ్చు!

“సౌమ్యా! నాతోపరుగెత్తు. ఆ జీప్ దగ్గిర రాళ్ళగుట్ట మీదికి యెక్కి యీ ముళ్ళపందుల నుంచి రక్షించుకోవాలి!” అంటూ ఆమె చెయ్యి పట్టుకొని రాళ్ళ గుట్టవయిపు పరుగుతీశాడు. చింపాంజీ వాళ్ళని వెంబడించింది.

సరిగ్గా వాళ్ళు రాళ్ళగుట్ట యెక్కేలోపల ముళ్ళ పందులు గుట్టదగ్గిరకు చేరాయి. సౌమ్య బండరాళ్ళ మీదుగా జారిపోతూంటే నవీన్ ఆమె నడుంపట్టి పైకి చేరుకున్నాడు.

ముళ్ళపందులు గుర్రుమంటూ రాళ్లగుట్ట చుట్టూ తిరగ సాగాయి. నవీన్ గన్‌తో కాల్చగానే రెండు నేల కూలి పోయాయి. ఆ శబ్దానికి తమవాళ్లకి పట్టిన దుస్థితిని చూసి, ముళ్ళపందులు వేగంగా పొదల్లోకి పరుగెత్తుకొని పోయాయి.

కొండముచ్చులు సమయం కోసమే ఎదురుచూస్తున్న వాటిలా మళ్ళీ రాళ్ళు దొర్లించటం మొదలెట్టాయి. రాళ్ళ చప్పుడు వింటూనే ప్రమాదాన్ని గుర్తించాడు నవీన్.

మళ్ళీ నేలమీదికి గెంతి రాళ్ళగుట్టకి దూరంగా వెళ్ళి పోయారు నవీన్, సౌమ్య. బండరాళ్ళు దొర్లుతూనే వున్నాయి.

"ఈ కొండముచ్చులు మనమీద పగబట్టాయి. విడవకుండా తమ ప్రయత్నం చేస్తూనే వున్నాయి. వీలయినంత త్వరగా యీ ప్రదేశం వదిలి వెళ్ళిపోవాలి!" అన్నాడు నవీన్.

అప్పటికే అడవిలో సన్నగా వెలుగు పరుచుకుంటోంది. ఎదురుగా యేముందో, పక్కల ఏముందో అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

జీవ్ వెళ్ళేదారే సంగమంగా వున్నట్టు తోచింది నవీన్‌కి. జీవ్ ముందుకి వెళ్ళకుండా గోడలా రాళ్ళగుట్ట అడ్డుగా వేశాయి కొండముచ్చులు. ఆ అడ్డుగోడ దాటి వెళ్తే మళ్ళీ తిన్ననయిన దారి వున్నట్టు గ్రహించాడు.

సౌమ్యతో అటు నడిచాడు. రాళ్ళగుట్ట పక్కనుంచి అడ్డుగోడ దాటుకుని, అవతలకు దిగారిద్దరు. చింపాంజీ వారిని అనుసరించి నడుస్తూ పక్కలకు, ముందుకి పరీక్షగా చూస్తూ అనుసరిస్తోంది.

అక్కడి దారి బాగానే వున్నది. జీవ్ ప్రయాణం చేయగలిగినంత వెడల్పయిన దారి. అక్కడ మొక్కలు బాగా నలిగివున్నాయి. అంతక్రితం బీరేంద్ర ఆ దారినే గ్లాస్ హావుస్‌కి వచ్చివుండాలి!

• • •

అప్పటికి వెలుగు రేఖలు అడవి లోపల పరుచుకున్నాయి. అయితే పోను పోను చెట్లు దట్టంగా వ్యాపించి వుండటంవల్ల దారి మళ్ళీ సన్నగా అయిపోయింది.

ఆ దట్టమైన చెట్ల మధ్య నుంచి ఏవో ఘీంకారాలు వినిపించాయి.

సౌమ్య, నవీన్ చటుక్కున ఆగిపోయారు.

అవి ఏనుగుల ఘీంకారాలు!

గాడ్! ఏనుగుల మందకు దొరికితే క్షణాలమీద తొక్కి చంపేస్తాయి. తొండాలతో చుట్టి బండకేసి మోదేస్తాయి!

నవీన్ ప్రశ్నార్థకంగా సౌమ్యవంక చూశాడు. ఆమె కూడా ఆ ఘీంకారాల్ని గుర్తించింది. అక్కడితో దారి అంతమైపోయినట్టుంది. ఎక్కడా మనుషులుగాని, జంతువులు గాని మసలిన గుర్తులేవు. బహుశా ఆ స్థలంలో ఏనుగులు మసల్తూ వుండటమే అందు కారణమయి వుంటుంది!

వాళ్ళు యేదో విషయం నిర్ణయించుకునే లోపల ఏనుగుల మంద చెట్లకొమ్మల్ని తొండాలతో విరుచుకుంటూ నానా బీభత్సం చేస్తూ పరుగులు పెడుతూ రావటం జరిగిపోయింది.

మదించిన ఏనుగుల్ని అన్నిటిని ఒక్కసారిగా వాళ్ళు యెన్నడూ చూడలేదు. సర్కస్‌లో చూసే ఏనుగులు వీటి ముందు కుక్కపిల్లలా వుంటాయి. ఒక్కొక్కటి పదిహేను అడుగుల ఎత్తుతో నిగనిగలాడే నల్లటి చర్మంతో మర్రిచెట్టు బోదెంత లావుపాటి కాళ్ళతో భయంకరంగా వున్నాయి.

“సౌమ్యా, యీ మర్రిచెట్టు నెక్కటం తప్ప ప్రస్తుతం మరో దారి లేదు. ముందు నువ్వెక్కు!” అన్నాడు నవీన్ ఏనుగుల గుంపువైపే కన్నార్పకుండా చూస్తూ.

ముందుగా చింపాంజీ మర్రిచెట్టెక్కేసింది. చేతులు చాచి సౌమ్యని అందుకుంది. నవీన్ చేదుకున్నట్టే పైకి చేదుకున్నది. ఆ వెనకనే నవీన్ ఎక్కేశాడు.

అప్పటికి ఏనుగుల మంద చెట్లను నేలమట్టం చేసుకుంటూ వాళ్ళు యెక్కిన చెట్టుదగ్గరకు వచ్చేశాయి. దార్లో రెండు చెట్లను మొదళ్ళను కుంభస్థలంతో కదిపి నేలకూల్చేశాయి. ఆ మంద తల్చుకొంటే తామెక్కిన చెట్టును కూడా క్షణాల్లో నేలమట్టం చేసెయ్యగలవు!

సౌమ్య, నవీన్ కొమ్మల మధ్య గొంతుకూర్చున్నారు. ఏనుగులు తమని చూశాయా? ఏమో, తెలీదు. తమ చెట్టువైపే పరుగెత్తుకు వస్తున్నాయి.

ఊపిరి బిగబట్టి వాటివైపే చూస్తూన్నారు నవీన్, సౌమ్య.

ఏనుగులు వాళ్ళెక్కిన చెట్టును సమీపించాయి. ఆ క్షణంలోనో, మరుక్షణంలోనో తొండాలతో చెట్టు కొమ్మల్ని అందుకోబోతున్నాయి.

సరిగ్గా అదే సమయంలో సింహగర్జనలు వినిపించాయి.

ఏనుగుల తొండాలు సౌమ్య, నవీన్ కూచున్న కొమ్మనందుకోబోతూ చటుక్కున ఆగిపోయాయి.

ఏనుగుకి సింహానికి జన్మవిరోధం! సింహం ఏనుగు కుంభస్థలాన్ని కొట్టి మెదడు తింటుంది. సింహం స్వప్నంలోకి వచ్చినా ఏనుగు దడదడలాడిపోతుంది!

ఏనుగులు ఒక్కసారిగా అక్కడ్నుంచి పరుగుపెట్టాయి. అయితే యీలోపలే వెనుక వస్తున్న రెండు ఏనుగులు బాధతో పెద్దగా ఘీంకరించాయి. అప్పటికే రెండు సింహాలు ఆ రెండు ఏనుగుల కుంభస్థలాల మీదికి

లంఘించబోతున్నాయి.

తక్కిన సింహాలకి, మదపుటేనుగులకి మధ్య ఘోరమైన పోరు ప్రారంభమయింది. ఆ రెండు ఏనుగులు తప్ప తక్కినవన్నీ యెప్పుడో పారిపోయాయి. సింహం కన్న ఎన్నో రెట్లు భారీ శరీరాలున్న ఏనుగులు భయపడి పారిపోతుంటే చెట్టుమీద కూచున్న నవీన్, సౌమ్యలకి యెంతో వింతగా, అద్భుతంగా కనిపించిం దా దృశ్యం!

ఏనుగులు రెండూ సింహాల్ని తొండాలతో చుట్టడానికి ప్రయత్నించాయి. కాని సింహాలు పంజాలు విసిరి తొండాలను గాయపరిచాయి. కాళ్ళతో తొక్కి అణిచెయ్యాలని ఏనుగులు విశ్వప్రయత్నం చేస్తూంటే సింహాలు ఎగిరి కాళ్ళను కోరల మధ్య నొక్కేస్తున్నాయి.

ఏనుగుల శరీరాలు రక్తసిక్తమైపోయి నల్లటి ఆకారాలు ఎర్రగా అయిపోతున్నాయి. అయినా అవి సింహాలతో పోరాడటం మానలేదు.

అప్పటికి బాగా తెల్లవారిపోయిన సూచనగా వెలుగు బాగా వచ్చేసింది.

సౌమ్య వాచీ చూసుకుంది. "బాప్ రే, దాదాపు రెండు గంటలనుంచి ఆ సింహాలు, ఏనుగులు ఎడతెగకుండా పోరాడుతున్నాయి. కథల్లో వినటమే గాని ఎన్నడూ ప్రత్యక్షంగా వీటి పోరాటం చూడలేదు. బతికి బయటపడితే నా స్నేహితురాళ్ళ కందరికీ చెప్పుకొని కలకాలం గుర్తుంచుకో దగ్గ గొప్ప అనుభవం....!" అన్నది తదేక దీక్షతో సింహ గజేంద్ర సంగ్రామం తిలకిస్తూ....

అంతిమ విజయం నిర్ణయమైపోయింది. మహాకాయులయిన యేనుగులు బాగా అలసిపోయాయి. సింహాలు

రెట్టించిన ఉత్సాహంతో వాటిమీదికి లంఘించాయి. ఈ సారి అవి యేనుగుల కుంభస్థలపైకి సునాయాసంగా యెక్కేశాయి. వాటిని యేనుగులు ప్రతిఘటించలేక పోయాయి.

సింహాలు రెండూ, ఆ రెండు యేనుగుల కుంభస్థలాలను చీల్చేసి నెత్తురు తాగేశాయి. మహాపర్వతాల్లా యేనుగులు నేలమీద కూలబడిపోయాయి. వాటి మెదళ్ళు, మాంసంతో నంజుకుంటూ సింహాలు ఆకలిని తీర్చుకొన్నాయి.

ఆ తర్వాత నాలుకలతో మూతుల కంటిన నెత్తురును తుడుచుకుంటూ ఠీవిగా నడుచుకుంటూ ఎటో అదృశ్యమయిపోయాయి సింహాలు.

♦ ♦ ♦

అప్పటికి గాని యీ లోకంలోకి రాలేదు సౌమ్య. ఆమె కళ్ళముందు ఆ భీకర పోరాటమే మెదుల్తోంది.

"ఈ అడవిలోని సింహాలకి ఓ ప్రత్యేక లక్షణముంది, గుర్తించావా?" అడిగింది సౌమ్య.

ఏమిటన్నట్టు చూశాడు నవీన్.

"సాధారణంగా క్రూరమృగాలు రాత్రిళ్ళు గుహ నుంచి బయటికొచ్చి ఆహారం కోసం వేటాడుతాయన్నది మనం విన్నాం. కాని యీ అడవిలోని సింహాలు తెల తెలవారుతున్న సమయంలో ఆహారంకోసం వేటాడుతున్నాయి. నిన్న ఇదేసమయానికి అటవికుల్ని వేటాడాయి. ఈ రోజు యేనుగుల్ని!"

"కరెక్ట్! నువ్వు మౌనంగా ఆలోచనల్లోకి జారిపోతుండటం చూసే అనుకున్నాను. నువ్వు చాలా తెలివైనదానివని, తార్కికశక్తిగల మేధావివని!"

"నన్ను మునగచెట్టెక్కించకు."

"ఇది మునగ చెట్టు కాదు, ఊడల మర్రి."

"ఎందుకయినా మంచిది ఓసారి ఆ వేలాడేవి ఊడలో, కొండ చిలువలో చూసుకోవటం చాలా అవసరం!"

ఆమె మాటలు హాస్యానికే అన్నా, కొట్టిపారెయ్య వలసినవి కాదని నవీన్ కి గత అనుభవం నేర్పింది. పరీక్షగా చెట్టుకొమ్మలవైపు చూశాడు!

అతని అనుమానం వ్యర్థం కాలేదు.

తాటేలు సైజులో వున్న మండ్రగబ్బలు సరిగ్గా వాళ్లు కూచున్న కొమ్మ మీదికే మెల్లగా వస్తున్నాయి పాక్కుంటూ. అప్పటికే రెండు మండ్రగబ్బలు కొండీలు పైకెత్తుకొంటూ సౌమ్యను సమీపించేశాయి కూడా.

నవీన్ యే మాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా తుపాకీ బారెల్ తో వాటిని కొమ్మలకి అణచిపెట్టి నొక్కేశాడు. నుగ్గునూచగా నలిగిపోయాయి. తక్కినవాటిని కూడా అదే పద్ధతిలో చంపేశాడు. పొడవాటి తుపాకి బారెల్ ని కసిగా కొండీతో టపీటపీ మని కొట్టాయి మండ్రగబ్బలు. కాని నవీన్ నల్లుల్ని నలిపినట్టు నలిపేశాడు వాటిని. టప టప నేలమీద పడిపోయాయి.

చింపాంజీ ఆనందంగా కిచకిచలాడింది నవీన్ వాటిని చంపుతుంటే.

"వాటి తోవన అవి పోయేవికదా, ఎందుకు చంపావు వాటిని?" అడిగింది సౌమ్య, కొంటె నవ్వును పెదిమల మధ్య బిగించి.

"పాపం, యీ మండ్రగబ్బలు మంచివే గాని, ఆ కొండీలున్నాయి చూడు, వాటి ప్రమేయం లేకుండా నే

తన పర భేదం లేకుండా కట్టుకుంటూ పోతాయి. అందుకనే వాటికి పనిష్‌మెంటు తప్పనిసరి!" అన్నాడు నవీన్ పాముల విషయంలో తను యిచ్చిన స్టేట్‌మెంట్‌ని ఆమె తిప్పి కొడుతోందని గ్రహించి.

"మనం చూడబోతే యీ జీవితమంతా చెట్లమీద, రాళ్ళ గుట్టలమీదా గడిపేసేలా వున్నాం" అన్నది హ్యూమరస్‌గా సౌమ్య.

నవీన్ గట్టిగా నవ్వేసి, "పోనీ, అడవిలోనే కాపురం పెట్టేసే పోలా!? ఈ జంతువుల మధ్య జీవితం గడిపేసుకోవచ్చు—పిల్లా పాపల్తో!" అన్నాడు ఆమెవైపు కొంటెగా చూస్తూ.

"ఛీ, పాడు. అవేం మాటలు....?" అంది చిరుకోపంగా.

"మనం, ఎదురయిన కష్టాలకి కుంగిపోకుండా హాయిగా యిలా మాట్లాడుకోగలగటం నిజంగా అదృష్టం!"

"అనుక్షణం ప్రాణభయంతో, టెన్షన్‌తో నలిగిపోకుండా హాయిగా తుళ్ళుతూ మృత్యువుతో ఆడుకోవటం నయం కదూ!"

"అయామ్ రియల్లీ ప్రౌడ్ ఆఫ్ యు సౌమ్యా! నీ సాన్నిహిత్యంలో నేను సర్వం మరచిపోతున్నాను. మనం ప్రమాదాల నడిబొడ్డులో వున్న సంగతే మరచిపోయి హాయిగా నవ్వగలుగుతున్నాను."

"అసలు నా మూలాన్నే కదా నవీ, నీకిన్ని కష్టాలు? లేకుంటే యెప్పుడో ఢిల్లీలో హాయిగా అప్రెంటిస్ చేస్తూండేవాడివి. రోజూ సాయంత్రాలు ఆనందంగా ఏ కన్నాట్ ప్లేస్‌లోనో, చాందినీ చౌక్‌లోనో, మరో

ఫేమస్ సెంటర్‌లోనో గడుపుతూండేవాడివి! ఈ అడవిలో క్రూరమృగాల మధ్య....”

“ఉహుఁ గుర్తుచెయ్యకు! నీతో యిలా మాట్లాడుతూ నిప్పులకుంపటిమీద కూచోమన్నా సిద్ధంగా వున్నాను. ఈ అనుభూతి కలకాలం నా గుండెల్లో నిలిచిపోనీ!” ఆమె చేతిని మృదువుగా తన చేతుల్లోకి తీసుకుని మృదువుగా ముద్దు పెట్టుకొని తియ్యగా నవ్వాడు.

ఆమె పరవశంగా అతన్నే చూస్తోంది. కొద్ది నిమిషాలు అలాగే ఒకరి కళ్ళలోకి మరొకరు ఆరాధనగా ప్రేమగా చూస్తూ వుండిపోయారు. వాళ్ళు కూచున్నది చెట్టుకొమ్మలా లేదు; పట్టుపరుపులాగా వున్నది. అది కీకారణ్యంలా లేదు; మనోహరమైన సుందర ఉద్యానవనంలాగా వుంది. పక్షుల కూతలు సన్నాయి వాద్యంలాగా శ్రావ్యంగా వున్నాయి.

చింపాంజీ వారిద్దరి వంక ఆనందంగా చూస్తోంది. ఏమీ ఎరగని ఆ అడవి జంతువు అంతా అర్థమైపోయినట్టు తమ యిద్దర్నీ మార్చి మార్చి చూడటం వాళ్ళిద్దరికి నవ్వు తెప్పించింది.

“ఇక చెట్టు దిగుదామా?” అన్నది సౌమ్య.

నవీన్ చెట్టుమీది నుంచి అందినంత మేరా పరిశీలనగా చూశాడు. కనుచూపు సాగినంత వరకు దట్టంగా అలముకున్న చెట్లు, గుట్టలు తప్ప ఏమీ కనిపించలేదు.

“దిగుదాం. వెలుతురున్నప్పుడే మనం ప్రయాణం సాగించటం మంచిది. అయిదారు మైళ్ళ దూరంలో అడవి ప్రారంభంలో ఫారెస్టు వాళ్ళ క్వార్టర్సున్నాయని వీరేంద్ర చెప్పాడు. మనం తిరిగిన చోటనే పది మైళ్ళు తక్కువ కాకుండా తిరిగాం. ఎక్కడా ఆ క్వార్టర్సు

జాడ కనిపించటంలేదు ''

"అవి ఏ దిశలో వున్నాయో తెలీదు కదా! మనకి తోచిన దిక్కుకు పోవటమే. కనిపిస్తే సరేసరి, లేకుంటే మరో వింత అనుభవం. షరా మామూలే!" సీరియస్ నెస్ ని కూడా వుందాగా, ఈజీగా తీసుకుంటున్న సౌమ్య వంక ప్రశంసగా చూశాడు నవీన్.

ఇద్దరూ చెట్టు దిగారు. చింపాంజీ వాళ్ళకన్న ముందే చెట్టు దిగి ఎటో పరుగు తీసింది. ఎందుకోనని ఆశ్చర్యంగా అటే చూస్తుండిపోయారు నవీన్, సౌమ్య.

పదినిమిషాల్లో రెండు చేతుల్లోను ఏవో పళ్ళు పట్టుకుని ప్రత్యక్షమయ్యింది చింపాంజీ. పళ్ళు జారిపోకుండా చేతుల్ని గుండెలకు హత్తుకొని జాగ్రత్తగా తెచ్చి నేల మీద పోసి, మళ్ళీ పరుగెత్తింది.

పళ్ళను చూడగానే ఆకలి గుర్తొచ్చింది వాళ్ళకి. నవీన్ వాచీ చూసుకున్నాడు. పదకొండూ పది నిమిషాలయింది. "అబ్బా, చాలా టైమయిందే!" అన్నాడు జనాంతికంగా.

చింపాంజీ మరికొన్ని పళ్ళు తెచ్చి పోసింది. నవీన్ సౌమ్యకి కొన్ని పళ్ళు అందించి, "తిను. మన నేస్తం మన ప్రాణాలు కాపాడటమే కాదు, ఆకలికి ఆహారం కూడా యేర్పాటు చేస్తున్నాడు" అన్నాడు.

ఇద్దరూ కడుపునిండా తిన్నారు.

ఈసారి చింపాంజీ కొన్ని దుంపల్ని కూడా తెచ్చింది. వాటిని కూచుని తినటం మొదలెట్టింది. మనిషికన్న వివేకంగా ప్రవర్తిస్తున్న ఆ మనిషి కాని మనిషిని మురిపెంగా చూస్తున్నారు వాళ్ళు.

♦ ♦ ♦

మళ్ళీ ప్రయాణం మొదలయింది.

బాగా యిరుకుదారి. అయితే తుప్పలు, ముళ్ళకంచెలు లేకుండా సూటిగా వున్న సన్నటి బాట. చకచక నడుస్తున్నారు.

నవీన్ గన్ పొజిషన్‌లో వుంచుకొన్నాడు. మేగజైన్‌లో గుళ్ళు లోడ్ చేసుకున్నాడు.

ఆ గన్‌లో రెండుగుళ్ళే ఒక సారికి వేసుకునే అవకాశముంది. ఒకేసారి నాలుగయిదు గుళ్ళు వుపయోగించవలసిన సందర్భాల్లో అందుకే ఆలస్యమవుతోంది. రివాల్వర్ అయితే ఆరుగుళ్ళు వెంట వెంటనే ప్రయోగించే సౌకర్యముండేది!

బెల్టులో యిక ఎన్నో గుళ్ళు లేవు. చాలా ఖర్చయిపోయాయి. అడవి వదిలేవరకు సరిపోతాయనే నమ్మకం లేదు. అడవి యింతవరకు విస్తరించి వున్నదనే అంచనా లేదు. అరగంటలో దాటవచ్చు. ఆరురోజులు పట్టొచ్చు. ఈ లోపల ఎదుర్కోవలసిన ప్రమాదాలకు ఎంత మందుగుండున్నా సరిపోదు. యెంతో అవసరమైతే తప్ప గుళ్ళు వాడకూడదని నిర్ణయించుకున్నాడు నవీన్.

"ఏమిటి నవీ, దీర్ఘాలోచనలో వున్నావు?" అడిగింది సౌమ్య.

నవీన్ తేరుకొని, "అహా మరేం లేదు! దురదృష్టవశాత్తు నాకేదయినా ప్రమాదం సంభవిస్తే నీ విషయం ఎలాగా అని ఆలోచిస్తున్నాను" అన్నాడు.

సౌమ్య తన సున్నితమైన వేళ్ళతో అతని పెదిమలని మూసి, "హాస్యానికయినా అలాంటి మాట అనొద్దు. నీకేదయినా అయితే నేను బతికుంటాననుకొంటున్నావా? చావైనా, బ్రతుకైనా యిద్దరం కలిసే అనుభవించాలని

నిర్ణయించుకున్నాం, మరచిపోయావా?" అన్నది.

"లేదనుకో! మనకుకి కీడు శంకించటం అలవాటు కదా."

ఆ సమయానికి వాళ్ళు ఏటవాలుగా వున్న ప్రదేశానికి చేరారు. అక్కడితో కాలిబాట అంతమై పొదలు, పిచ్చి మొక్కలు ప్రత్యక్షమయ్యాయి.

"మరో దారి చూసుకోవాల్సిందే!" అంది సౌమ్య చిన్నగా నిట్టూర్చి.

"చూద్దాం, యీ దారి యిక్కడితో యెందుకు అంత మయ్యిందో...." అంటూ పొదల్ని దాటుకుంటూ రెం డడుగులు వేశాడో లేదో, కాలు ముందుకు జారినట్టనిపించి వెనక్కు తీసుకోబోయాడు నవీన్.

కాని అప్పటికే ఆలస్యమయింది. చింపాంజీ ఎందుకో అనిమిత్తంగా కిచకిచ మన్నది. అది అపాయసూచకమని సౌమ్య వెంటనే గ్రహించింది. నవీన్ కూడా గ్రహిం చాడు. కాని, అప్పటికే అతను ముందుకు తూలాడు. శరీర మంతా ముందుకి, ఏటవాలుగావున్నవైపు వాలిపోయింది.

అంతే! కిందికి జరజర జారుకుంటూ దొర్లిపోయాడు నవీన్.

"నవీ!" అని గట్టిగా అరచింది సౌమ్య.

కాని అప్పటికే నవీన్ కిందికి దొర్లిపోయాడు.

సౌమ్య తనూ అటు అడుగులు వేసింది.

చింపాంజీ చటుక్కున ఆమె చేయి పట్టి ఆపింది. సౌమ్య యేటవాలుగా వున్న ప్రదేశంవైపు తొంగి చూసింది.

అది పెద్ద లోయ! అడుగు యెక్కడుందో కనిపించ నంత లోతయిన లోయ. ఆ లోయలోకి దొర్లిపోయాడు

నవీన్.

సౌమ్య ఒక్కసారిగా భయంతో, గగుర్పాటుతో కెవ్వున అరచింది. అంత లోతుకి దొర్లిపోయాక మానవ మాత్రుడు బతికి వుండటం కల్ల.

'అయితే.... నవీన్ .... గాడ్! నేనిక బ్రతికి ప్రయోజనం లేదు. నేనూ ఉరికేస్తాను' అంటూ మరోసారి లోయవైపు జరిగింది సౌమ్య.

మరొక్క క్షణం ఆలస్యమయితే ఆమె కూడా లోయలోకి దొర్లిపోయి వుండేదే!

కాని, చింపాంజీ చాలా ఎలర్టుగా వుంది. ఆమె మనసు తెలిసినదానిలాగే ఆమెని చటుక్కున పట్టి వెనక్కు లాగేసింది.

"వదులు, నన్ను వదులు! నేను ఆయన్ని వెతుక్కుంటూ లోయలోకి వెళ్తాను. నన్ను విడిచిపెట్టు" అంటూ గింజుకున్నది.

కాని చింపాంజీ ఆమెను వదలిపెట్టలేదు. చింపాంజీ బలం ముందు తనెంత బలహీనురాలో మొదటిసారిగా గ్రహించింది సౌమ్య.

ఆమెకి గుండె అడుగుపొరల్లోనుంచి నవీన్ మీది ప్రేమ వెల్లుబికి, దుఃఖంగా మారిపోయి గొంతుకు అడ్డు పడి భోరున యేడవాలన్న ఆమె కోరికని నెరవేరకుండా చేసింది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో ఆ నిర్జరారణ్యంలో ఎక్కడ నుంచో గుర్రపు డెక్కల సవ్వడి వినిపించింది. దూరంగా దుమ్ము రేగుతోంది. ఎవరో గుర్రంమీద వస్తూన్నారు. ఇంతవరకు యీ అడవిలో గుర్రంమీద ప్రయాణించగా యెవర్నీ చూడని సౌమ్య ఒక్కక్షణం దృష్టిని అటు

సారించింది.

ఒకటే గుర్రం! తెల్లటి గుర్రం. దానిమీద రౌతు. ఓ చేత్తో తుపాకి, మరో చేత్తో గుర్రం కళ్ళెం పట్టుకొన్నాడు.

దాదాపు అతనికి ముప్పయి సంవత్సరాల వయసుంటుంది. హంటర్స్ వేసుకునే వైట్ డ్రస్‌లో ఇంగ్లీషు సినిమాల్లోని కౌబాయ్‌లా వున్నాడు. విలాసంగా పొగరుగా గుర్రాన్ని డొక్కలో తన్నుతూ పరుగెత్తిస్తున్నాడు.

ఇంకో అయిదునిమిషాల్లో గుర్రం తనని సమీపిస్తుంది. తను యెదురుపడటం మంచిది కాదని ఆమె సిక్స్త్ సెన్స్ చెపుతోంది.

అటు యిటు చూసింది. పెద్ద చెట్టు పక్కకి జరిగింది. అక్కడ్నుంచి చూస్తే ఆ రౌతు తనకి కనిపిస్తాడు. తను అతనికి కనిపించదు.

చింపాంజీ కూడా ఆమె పక్కకు వెళ్ళి నించుంది.

సరిగ్గా అప్పుడే ఆ రౌతు ఆ స్థలానికి చేరుకున్నాడు. గుర్రాన్ని ఆపుచేశాడు. నేలమీదికి గెంతాడు.

అతను తనని చూశాడా? యేమో, అలాగే వుంది. సరిగ్గా అక్కడికొచ్చాకనే యెందుకు ఆగిపోయాడు? .... అతను తనని చూస్తే మాత్రం వదిలిపెట్టి పోడు! సౌమ్య ఉత్కంఠతో అటే చూస్తోంది.

ఆ రౌతు ముందుకి నాలుగడుగులు వేశాడు.

♦ ♦ ♦

నవీన్ చాలా వేగంగా లోయలోకి దొర్లిపోతున్నాడు.

ఏదయినా కొమ్మనో, మొక్కనో, రాయినో పట్టుకుని

దొర్లి పోకుండా ఆపుకోవాలనుకున్నాడు. కాని అతని ప్రయత్నమేదీ ఫలించలేదు. తనని తను కంట్రోల్ చేసుకోవటానికి చేసిన ప్రయత్నం విఫలం కావటం, తన ప్రమేయం లేకుండా యెక్కడికో అధఃపాతాళానికి జారిపోవటం అతనికి వింతగా అనిపిస్తోంది.

నేల తగిలింది. కాళ్ళు నేలమీద ఆనుకుని లేచి నించోవాలనుకున్నాడు. కాని కాళ్ళు సహకరించలేదు. అక్కడ చాలా నున్నగా, మృదువుగా వుంది ప్రదేశం.

చిమ్మచీకటి. కంటికేమీ కనిపించటంలేదు. నవీన్‌కి ఆశ్చర్యంగా వుంది. తనిప్పుడెక్కడున్నాడు?

సరిగ్గా అప్పుడే అతని పక్కన బుస్సుమన్న ఫీత్కారం వినిపించింది. అనుమానంలేదు. ఏదో సర్పం కాటందుకోబోతోంది. ఒకటి రెండు కాదు—ఒకేసారి యెన్నో సర్పాలు కలకల్లాడుతూ తిరుగుతున్న సవ్వడి స్పష్టంగా వినిపించిందతనికి.

చూడగా ఈ అడవి విషసర్పాలకి నిలయంలాగా వుంది. ఎక్కడ చూసినా పాములే కనిపిస్తున్నాయి. ఇంతవరకూ తప్పించుకున్నాడు గాని, యిప్పుడు తప్పేలాగా కనిపించటం లేదు. లోయలోకి దొర్లిపోయేటపుడు తన తుపాకీ యెక్కడో జారిపోయినట్టుంది. నడుముకి కట్టుకొన్న బుల్లెట్ బెల్టు కూడా పడిపోయింది. ఇదెలా సంభవం....? నడుముకి గట్టిగానే చుట్టుకున్నాడే!

ఇంతలో యెక్కడ్నుంచో వెలుతురు ప్రసరించింది. కళ్ళు చికిలించి చూశాడు నవీన్.

ఆ వెలుర్లో కనిపించిన దృశ్యం అతన్ని నిశ్చేష్టుడిని

చేసింది.

ఎదురుగా చుట్టలు చుట్టుకొని పడగ విప్పి మహో గ్రంగా నిల్చుని వుందో బ్రహ్మాండమయిన సర్పం. పురాణాల్లో చెప్పుకునే ఆదిశేషువులాగా కనపడుతోంది.

కనీసం యిరవై అడుగులకు తక్కువ పొడవుండదు! తను పుట్టి బుద్ధెరిగి అంత పెద్ద సర్పాన్ని చూసివుండ లేదు.

ఆ సర్పం పడగమీద అటు యిటు ఊగుతోంది. బుస్సుమన్న శబ్దంతో ఆ లోయ అంతా ప్రతిధ్వనిస్తోంది. అది యే క్షణంలో నయినా తనను కాటందుకునేలా వుంది!

నవీన్ నిశ్చలంగా ఆ సర్పంవైపే చూస్తూ వుండి పోయాడు.

• • •

ఆ రాతి చెట్టుకింద పది నిమిషాలు కూచున్నాడు.

చాలా దూరం చించి ప్రయాణం చేసి వస్తున్నట్టు అలిసి వాడిపోయిన అతని ముఖం చెపుతోంది. ఏదో జమీం దారీ వంశానికి చెందినవాడిలా వున్నాడు. ముఖంలో వర్చస్సు, ఠీవి ఒక దానితో మరొకటి పోటీ పడ్తు న్నాయి.

సౌమ్య తదేక దీక్షతో అతనివంకే చూస్తోంది. అతను కేవలం వేటకోసం వచ్చినవాడి లాగానే వున్నాడు. నవీన్ విషయం చెప్పి అతని సహాయం కోరితే....!

ఈ ఆలోచన వచ్చిన వెంటనే దాన్ని వెన్నంటి మరో అనుమానం వచ్చింది. అతను మంచివాడో, దుర్మార్గుడో! తన కేదయినా అపకారం తలపెడితే ఆ నిర్జనారణ్యంలో తనకెవరు దిక్కు? ఒక్కోసారి పరిస్థి

తులు కూడా మనిషిని రాక్షసుడిగా, దుర్మార్గుడిగా మార్చెయ్యొచ్చు!

అతన్ని పలకరించకపోవటమే క్షేమకరమని ఆమె మనసుకి తట్టింది.

ఆ రౌతు లేచి నించున్నాడు. గుర్రాన్ని మూపుమీద నిమిరాడు. ఆ తర్వాత గుర్రంపై అధిరోహించాడు. గుర్రం బాణంలా దూసుకుపోయింది.

సౌమ్య తేలికగా నిట్టూర్చింది.

* * *

నవీన్ భయపడినట్టు ఆ సర్పం అతన్ని యేమీ చెయ్యలేదు సరికదా, తక్కిన సర్పాల్ని వేటినీ అతని సమీపానికి రానివ్వకుండా నిరోధిస్తోంది.

నవీన్ కి విషయం చాలా అద్భుతంగా నమ్మలేనిదిగా అనిపించింది.

ఇంతలో యెక్కడ్నుంచో సన్నటి స్వరం వినిపించింది. "ఉగ్ర నాగూ!" అని.

పడగ విప్పిన ఆ త్రాచు ఒక్కసారిగా ఆ పిలుపు వినపడినవైపు తిరిగింది.

ఆ స్వరం ఆజ్ఞాపించింది. "ఇక నువ్వు వెళ్ళొచ్చు!" అని. అది స్త్రీ కంఠం. కాని అందులో చాలా గంభీరత, పరిపక్వత, కమాండ్ వున్నాయి.

నవీన్ కు అంతా అయోమయంగా వుంది.

ఆ త్రాచు చుట్లను విప్పుకుని చరచరా వెళ్ళిపోయింది. దాని వెనుకనే ఆ లోయలో అంతదాకా సంచరించిన పాములన్నీ వెళ్ళిపోయాయి.

నవీన్ తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

అప్పుడు ప్రత్యక్షమయ్యింది అతని ముందు, విలక్ష

ణంగా వున్న ఓ స్త్రీమూర్తి!

నవీన్ ఆమెవంకే పరిశీలనగా చూశాడు.

ఆమె ఆపాదమస్తకం పోతపోసిన కంచు విగ్రహంలా నల్లగా నిగనిగ లాడుతోంది. నల్లగా వున్నా ఆ శరీరం యెంతో మృదువుగా, తాకితే కందిపోతుందన్నంత నున్నగా వుంది. ఆమె కళ్ళు తెల్లగా మెరుస్తున్నాయి నల్లటి ముఖంలో. ఆమె వయసు యిరవై రెండు యిరవై అయిదు యేళ్ళ మధ్య వుండొచ్చు.

ఆమె కట్టుకున్న చీర యేదో చెట్టు బెరడునుంచి తీసిన నారతో నేసినట్టుంది. అంతకన్న వింతయిన విషయమేమిటంటే ఆమె కుడిచేతికో సర్పం, ఎడమచేతికో సర్పం చుట్టుకుని వున్నాయి. ఆమె వాటిని పెంపుడు జంతువుల్ని యజమాని నిమిరినట్టు పడగమీద మెల్లగా సుతారంగా నిమురుతోంది.

"ఎవరు నువ్వు? ఏమిటీ వింత వేషం?" అడిగాడు నవీన్ ధైర్యంగా.

ఆమె ఫెళ్ళున నవ్వింది నవ్వు మనోహరంగానే వున్నది. నల్లని ముఖంలో తెల్లటి పలువరస ముత్యాల వరసలా మెరిసింది.

నవీన్ మళ్ళీ రెట్టించాడు.

ఆమె నవ్వు నాపుకుని, "ఇది వింత వేషం కాదు, స్వంత వేషమే!" అన్నది స్వచ్ఛమైన తెలుగులో.

నవీన్ నిర్ఘాంతపోయాడు. ఆమె యే కోయపిల్లో, అనాగరికురాలో అనుకున్నాడు. కాని నాగరికురాలని ఉచ్చారణని బట్టి గ్రహించాడు.

"దయచేసి నన్ను వదిలెయ్యి. నాతోపాటువచ్చిన నా స్నేహితురాలు నేనేమైపోయానోనని యిప్పటికే సతి

మతమై పోతుంటుంది, నేను వెళ్ళాలి!" అన్నాడు నవీన్.

"నిన్నంత త్వరగా వదలి పెట్టడానికా పనిపడి యిక్కడికి రప్పించింది....!" ఆమె నవ్వింది.

"అంటే....నువ్వే నన్నిక్కడికి రప్పించావా? నేను కాలుజారి పడిపోయాను కదా ఈ లోయలో....!"

"అరవై అడుగుల లోతున్న నాగులకొండ లోయలో పడ్డాక మనిషి బతికుంటాడా? నీకు దెబ్బలు తగలకుండా చెక్కు చెదరకుండా యెలా వుండగలిగావు? నేను చేసిన యేర్పాటు వల్లనే...."

"అంటే....నన్నిక్కడికి రప్పించవలసిన అవసరమేమి వచ్చింది?"

"నీతో నాకు పని పడింది."

"నాతోనా?"

"అవును నేను చెప్పినట్టు వింటానని నాకు మాట యివ్వు."

"నువ్వు చెప్పినట్టు నేనెందుకు వినాలి?....వినక పోతే...."

"నీ ప్రియురాలు సౌమ్య ప్రాణాలని పోగొట్టినవాడివి అవుతావు."

"ఏమిటి నువ్వనేది? సౌమ్య పేరు నీ కెలా తెలుసు?"

"నువ్వు పిలుస్తుండగా విన్నాను. నీ పేరు కూడా తెలుసు; నవీన్!"

"వింతగా వుందే! నిన్నిప్పుడే మొదటిసారి చూస్తు న్నాను."

"నేను మాత్రం మీ యిద్దరు యీ అడవిలో ప్రవే శించిన మరుక్షణం నించీ చూస్తున్నాను! ఈ అడవిలోని

ప్రతి అంగుళం నాకు చిరపరిచితమే! మీకు కనిపించకుండా మిమ్మల్ని అనుక్షణం వేంటాడుతూనే వున్నాను"

"ఓహో, అలాగా! అయినా సరే, ముక్కూ మొహం తెలీని నీకు వాగ్దానాలు చెయ్యలేను!"

"చెప్పానుగా, చెయ్యకపోతే నీ ప్రియురాలికి పట్టబోయే దుర్గతి.... నా సర్వజాలాన్ని ఒక్కసారిగా దండయాత్ర పంపించానంటే చాలు.... పైగా నా అనుచరుడు నీ సౌమ్య వెంటనంటే వున్నాడు...."

"అనుచరుడా? అతనెవరు?"

"చింపాంజీ."

"చింపాంజీ నీ అనుచరుడా?"

"మరి....? నిన్ను యిక్కడికి రావటానికి కారకుడు చింపాంజీయే. నేనే చెప్పి పంపాను. లేకుంటే ఆ అడవి జంతువుకి ఇంత తెలివితేటలు ఎలా వచ్చాయనుకున్నావు? నేను పూర్తి శిక్షణ యిచ్చాను."

నవీన్ ఒక్కసారి చింపాంజీ పరిచయం కావటంనించి అప్పటిదాకా జరిగిన సంఘటనలని మననం చేసుకున్నాడు. ప్రతిసారీ ప్రమాదం జరగటానికి ముందే హెచ్చరించే చింపాంజీ తను లోయలో పడిపోతుండగా హెచ్చరిక చేసింది. కావాలనే హెచ్చరించకుండా ఆలస్యం చేసింది. ఇదంతా ప్లాన్ ప్రకారం జరిగిందా?

"ఇప్పుడు అర్థమయ్యింది కదూ.... అంతేకాదు, నా ప్లాన్‌లో ఓ భాగం వీరేంద్రని చంపటం! అది అప్పుడే నీవల్ల నెరవేరింది కూడా...."

నవీన్ తెల్లబోయి చూశాడు.

"అవును నవీన్, బీరేంద్ర దగ్గరకి తీసుకువెళ్ళమని చింపాంజీని నేనే ఆదేశించాను. కాయలు, పళ్ళు తెచ్చే నెపంమీద చింపాంజీ మిమ్మల్ని వదలి బయట కొచ్చి నా ఆదేశాలు తీసుకొని మళ్ళీ మీ దగ్గరకు వస్తుండేది!...."

నవీన్ కి చింపాంజీ యెంత తెలివైనదో, మనిషికన్న యెంత నైపుణ్యంగా పనిచేసిందో అర్థమయ్యింది.

"ఆల్ రైట్! నావల్ల నీకు కావలసిన సాయం గురించి చెప్పే ముందు అసలు నువ్వెవరివో, ఏమిటో అంతా వివరంగా చెప్పాలి!"

"అలాగే చెపుతాను. నా పేరు విషకన్య."

"విషకన్యా? .... నో, అది నీ అసలు పేరయి వుండదు."

"అసలు పేరుతో నీకు పనేమిటి? మనకి సంబంధించినంతవరకు నా పేరు విషకన్యే! మరీ వివరాలు అడగొద్దు. అవసరమైనంతవరకు నేనే చెపుతాను."

నవీన్ తలూపాడు.

"ఈ క్షణంనించి నీ రక్షణ భారం సౌమ్య రక్షణ భారం నేను, నా అనుచర బృందం వహిస్తాం. సరేనా?...."

"నీ అనుచర బృందమా? వాళ్ళెవరు?"

"చూశావుగా.... అది శేషువులా వున్నాడని నువ్వు భావించిన సర్పం పేరు ఉగ్రనాగు! నా ప్రధాన అనుచరుడు. ఎలాంటి పని చెప్పినా క్షణాల్లో పూర్తిచేస్తాడు. ఇదిగో తక్కిన అనుచరులు యింతసేపు నిన్ను చుట్టుముట్టి వున్న ఈ సర్పాలు....ముందు నా గురించి సంక్షిప్తంగా చెప్తాను విను. ఆ తర్వాత నువ్వు చెయ్యాల్సిన పనిగురించి

వివరిస్తాను."

నవీన్ ఆమె చెప్పేది వినటానికి సిద్ధమయ్యాడు.

విషకన్య చెప్పటం మొదలెట్టింది.

* * *

"హాయ్ డాడీ, నువ్వొచ్చావో లేదోనని హడలి ఛస్తున్నాను. అసలే అడవి. పైగా చీకటి పడిపోయింది. వెధవ బస్సు రెండుసార్లు ఆగిపోయింది. ఓసారి టైర్ పంక్చర్, మరోసారి బ్యాటరీ డౌన్! లైట్లు లేవు. అలాగే తడుముకుంటూ వచ్చినట్లు మెల్లగా నడుపుకొచ్చాడు. మై గాడ్.. మళ్ళీ బస్‌లో ప్రయాణం చెయ్యకూడదు జన్మలో" జ్వలిత మాటలకు రాఘవేంద్రరావు నవ్వుకున్నాడు.

"కాని, అమ్మా....యీ అడివికి బస్ ప్రయాణం తప్పని సరి! బస్ ఎక్కకుండా హైదరాబాద్ వెళ్ళి, చూద్దాం!" అన్నాడు.

"ఎందుకు వెళ్ళలేను? మన జీప్ వుందిగా" అన్నది ధీమాగా జ్వలిత.

"ప్రభుత్వ వాహనాన్ని స్వంతపనులకి వాడుకోకూడదు తెలుసా?"

"అఁ. ఆ రూల్స్ యెవరు పాటిస్తున్నారు డాడీ! పాటిస్తే మన గవర్నమెంటు ఎందుకు అప్పులపాలవుతుంది?"

రాఘవేంద్రరావు బిగ్గరగా నవ్వేశాడు.

"రామ్మా.... వెనక వద్దు, ఫ్రంట్ సీట్లో కూర్చో! ఇతను యిక్కడి డ్రైవర్ యాదగిరి. వెనక కూచున్న వ్యక్తి తాణేదారు. మా వాచ్‌మన్ కూడా వస్తానని ఉబలాటపడ్డాడు. కాని నేనే వద్దన్నాను.

జీప్ బయల్దేరింది. తన వెంట తెచ్చిన సూట్ కేస్ ఎర్ బాగ్ జీప్ వెనక సీట్లో పెట్టింది జ్వలిత. ఫ్రంట్ సీట్లో మధ్య కూచోకుండా డోర్ పక్కనే కూచుంటానని పట్టు బట్టింది. జీపుకి డోర్ వుండదు, పడిపోతావు తల్లీ అని రాఘవేంద్రరావు బతిమాలుతున్నా వినలేదామె. తల మీదుగా రాడ్ కి వేలాడుతున్న రెక్సిన్ సపోర్టర్ని పట్టుకుని హుందాగా కూచున్నది.

"డాడీ, నాకీ అడవంతా చూపించాలి. అన్నట్టు యీ అడవిలో వన్యమృగాలున్నాయా?" అడిగింది జ్వలిత.

"ఇంటీరియర్ గా వెళ్తే చాలా క్రూరమృగాలున్నాయి. అయితే అవి మనవాళ్ళకి ఎన్నడూ అపకారం చెయ్యలేదనుకో! ప్రభుత్వం కూడా యింకా పూర్తిగా అడవిని సర్వే చేయలేదు. అడవి లోపలికి సరైన దారికూడా యింకా ఏర్పడలేదు. మనకిచ్చిన క్వార్టర్స్ కూడా అడవి ఎంట్రన్స్ లోనే కట్టడాయి. అందుకు కారణం కూడా లేకపోలేదు. ఈ అడవి కొంతభాగం ఆంధ్రప్రదేశ్ లోకి, మరికొంత మహారాష్ట్రలోకి కలిసింది. అడవిలోపల కొన్ని కోయగూడేలున్నాయి. అయితే ఆ కొండజాతి ప్రజలు నాగరికతకు చాలా దూరంగా, పూర్తి అజ్ఞానంలోనే వున్నారు."

"గిరిజన కోపరేటివ్ స్టోర్సు, ట్రైబల్ స్కూలువంటి వేమీ లేవా యిక్కడ?" అడిగింది జ్వలిత.

"అబ్బే, అవేవీ యింకా ప్రారంభించలేదమ్మ! చెప్పాను గా, యింకా యీ అడవి ప్రాథమిక సర్వేలోనే వున్నది. ఇదివరకయితే ఇక్కడ మానవమాత్రుడు కాలు పెట్టడానికే భయపడిపోయేవాడు. పులులు, సింహాలు విచ్చలవిడిగా తిరిగేవట! మా ఫారెస్టు డిపార్టుమెంటు

యీ అడవిని సర్వే చేయ తలపెట్టిన కొత్తలో కొంతమంది ఉద్యోగుల్ని పంపేశాయట. తర్వాత కొన్నిటిని కాల్చేసి మరికొన్నిటిని ప్రాణాలతో పట్టుకుని జూకి తరలించేశారట. అయితే ఎక్కువ శాతం క్రూరమృగాలు అడవిలోపలికి—బాగా యింటీరియర్ ఫారెస్టులోపలికీ—పారిపోయాయట. వాటిని ఎవరూ పట్టుకోలేకపోయారు."

"అలాగా!....మరి అడవిలోపల కోయగూడేలువున్నాయని చెప్పావు కదా! ఆ కోయలకి ఆ మృగాలు హాని చెయ్యవా?"

"ఎందుకు చెయ్యవు? కాని వాళ్ళు ప్రాణాల్ని తృణప్రాయంగా భావిస్తారమ్మా! మృగాల మధ్య తాము కూడా మృగాల్లా బతికేస్తారు. క్రూరమృగాలతో నిత్యం పోరాడుతునే వుంటారు. ఆహారంకోసం లేళ్ళు, దుప్పులు, కుందేళ్ళ వంటి వాటిని నిత్యం వేటాడుతునే వుంటారు. మనవాళ్ళుకూడా అప్పుడప్పుడు కుందేళ్ళని, అడవి పందుల్ని వేటాడి తెస్తూంటారు. మనకి నిత్యం మాంసాహారం దొరుకుతుందిక్కడ!"

"మాంసాహారం మాటకేంగాని, క్రూరమృగాల్ని తల్చుకుంటూంటే మాత్రం వెనక్కి హైద్రాబాద్ పారిపోవాలనిపిస్తోంది డాడీ! అబ్బ, నేను యిక్కడ వుండలేను. నువ్వు, అమ్మకూడా హైద్రాబాద్ వచ్చెయ్యండి డాడీ, వెళ్ళిపోదాం!" జ్వలిత గుండెలమీద చేయి వేసుకుని కళ్ళు పెద్దవిచేస్తూ తండ్రివంక చూసింది.

రాఘవేంద్రరావు నవ్వేశాడు. జీప్ ఘాట్ రోడ్ మీద సాఫీగా పోతోంది. ఘాట్ రోడ్డు దాదాపు పాతిక కిలోమీటర్లుంటుంది. ఇరవై కిలోమీటర్లు తారురోడ్డు. ఆ తర్వాత అడవి ప్రారంభం కావటానికి అయిదు కిలో

మీటర్లు ముందునుంచి కంకరరోడ్డు. ఎగుడుదిగుడు రోడ్డు. లారీలు కూపుల లోడ్‌తో నిత్యం తిరుగుతుండటంవల్ల ఆ రోడ్డు బాగా గతుకులు పడిపోయింది.

"చూడమ్మా, నేను, మీ అమ్మ నీతో హైద్రాబాద్ వచ్చేస్తే మరి నా ఉద్యోగం ఎవరు చేస్తారు? ఉద్యోగం లేకుంటే నా చిట్టితల్లికి రాజకుమారుడ్ని తేవటానికి లక్షలు ఎలా వస్తాయి?"

"పో నాన్నా! నేనసలు పెళ్ళే చేసుకోను! లెక్చరర్ గా ఉద్యోగం చేస్తాను" అన్నది జ్వలిత బుంగమూతి పెట్టుకొని. ఆమె హోంసైన్స్‌లో పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ చేస్తోంది హైద్రాబాద్‌లో.

"అలాగే తల్లీ, ఇంకా నీ చదువు పూర్తికావాలి కదా. చదువయ్యాక, నువ్వు సంపాదించటం మొదలెట్టాక నేను ఉద్యోగం విరమించుకుని నీ దగ్గరకు యిద్దరం వచ్చేస్తాం, సరేనా?" నవ్వుతూ అన్నాడు రాఘవేంద్రరావు.

"నిన్ను యీ అడవిలో ఉద్యోగం యెందుకు వద్దంటున్నానో గ్రహించలేవు డాడీ నువ్వు? ఇక్కడ క్రూరమృగాలకు నిలయమంటున్నావు కదా! ఎందుకు రిస్క్ తీసుకోవాలి? ప్రాణంకన్న విలువైనదా ఉద్యోగం?"

"రిస్క్ యెక్కడ వుండదమ్మా....ఏ అడవిలోనైనా తప్పదు కదా...."

"ఇంత క్రితం తూర్పు గోదావరి జిల్లాలోని కుట్రవాడ, మారేడుమిల్లి, దేవీపట్నం అడవుల్లో ఈ జంతువుల గొడవలేదు కదా! పైగా అక్కడ వాతావరణం ఎంతో బావుండేది కూడా!"

"ఓహో, అది బాగా డెవలప్‌డ్ ఏజెన్సీ అమ్మా! ప్లెయిన్ ఏరియా కన్న అక్కడి అడవులే బావుంటాయి,

అలా అని ఎల్లకాలం ఒకేచోట ఉంచుతారా మరి? ఇప్పుడు నీ తండ్రి ఫారెస్ట్ డిపార్ట్‌మెంటులో అత్యున్నత పదవిలో వున్నాడు. నా అనుభవాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకుని ఈ ఫారెస్ట్‌ని కూడా డెవలప్ చేయగలననే నమ్మకంతో నన్నిక్కడికి బదిలీ చేసింది ప్రభుత్వం! ప్రభుత్వం నామీదుంచిన కార్యభారం నా ప్రాణం కన్న విలువయినదిగానే భావిస్తానమ్మా!"

జీప్ కంకర రోడ్డు పట్టింది. గతుకుల్లో పడినప్పుడల్లా జ్వలిత ఎగిరిపడుతోంది. అద్దానికోసారి తల కొట్టుకొన్నది కూడా.

"యాదగిరీ, మెల్లగా పోనివ్వు. అమ్మాయికి ఈ రూట్ కొత్త!" అన్నాడు రాఘవేంద్రరావు.

యాదగిరి వినయంగా "అట్లాగే సార్!" అన్నాడు.

"అమ్మెలా వుంది డాడీ!" అడిగింది జ్వలిత.

"నువ్వొస్తున్నావని వారం రోజుల్నుంచి అడవిలోని చెట్లకు పుట్టలకు పక్షులకి జంతువులకి తెగ చెప్తూ వచ్చిందిలే! అవన్నీ నిన్ను చూడటానికొస్తాయేమో కూడాను. నీ కిష్టమైన పిండివంటలన్నీ స్వయంగా తయారు చేసి రెండు రోజుల్నుంచి ఎదురుచూస్తోంది. నువ్వొస్తానని రాసింది ఈ రోజేనని చెప్పినా కూడా వారంరోజులుగా ప్రతి రోజు జీప్‌ని తీసుకొని ఘాట్ రోడ్‌కి వెళ్ళమని ఒకటే గొడవ చేసింది. పొరపాటున నువ్వీ రోజు రాక పోయుంటే హైద్రాబాద్ బయల్దేరతీసి వుండేది నన్ను!"

తల్లిని తలచుకుని ముసి ముసిగా నవ్వుకున్నది జ్వలిత.

"సెలవులన్నీ యిక్కడే గడపాలమ్మా! లేకుంటే మీ అమ్మ నన్నూరుకోనివ్వదు. నేను నలిగిపోతాను మధ్య!"

"అడవంటే నాకు చాలా యిష్టమని నీకు తెల్సుగా డాడీ! అడవి చూడటానికి నా సెలవులు యే మాత్రం సరిపోవు కూడా! సెలవు వాడుకోకుండా యెక్కడికి వెళ్తాను!?"

"నీ కోసం ఎస్. జానకి భక్తి గీతాలు ఎల్. పి. తెప్పించి పెట్టాను. లేటెస్టు తెలుగు, హిందీ సాంగ్స్ రికార్డు చేయించి తెప్పించాను సిరిపూర్ నించి. ఆ వూరే మనకి దగ్గర్లో వున్న సిటీ!"

"అవును. బస్ కాగజ్ నగర్ మీది నుంచే వచ్చింది."

"మనకేం కావాలన్నా డెభ్భై కిలోమీటర్లు పోయి రావాలసిందే! అదే పెద్ద డిజడ్వాంటేజ్."

"జీపు వుంది కాబట్టి దూరం లెక్కలోది కాదు. ఆ సౌకర్యం లేనివాళ్ళు యిలాంటి చోట బతకటం చాలా కష్టం!"

"మా ఫారెస్ట్ డిపార్టుమెంటు తప్ప యిక్కడ మరెవరున్నారు గనక!? చెప్పానుగా, యిది బాగా వెనకబడ్డ ప్రాంతమని. ఇక్కడ అంతా కలుపుకున్నా పదిమంది కన్నా స్టాఫ్ లేరు!"

మాటల్లో క్వార్టర్సు చేరుకున్నది జీపు. పక్క పక్కనే మూడు బిల్డింగ్సు కట్టబడి వున్నాయి.

రాఘవేంద్రరావు కిచ్చిన క్వార్టర్ అన్నిటికన్నా పెద్దది. ప్రత్యేక వసతులతో కట్టబడినది. చుట్టూ పెద్ద కాంపౌండ్ వాల్ — క్రూరమృగాలు గాని, జంతువులు గాని ప్రవేశించటానికి వీల్లేని విధంగా కట్టబడి వున్నది. గోడపైన 2. రెండు అడుగుల ఎత్తున ఇనప కంచెతో ఫెన్సింగ్ వున్నది. కిటికీలకు గ్లాసెస్ వున్నాయి—

చెక్క తలుపులతో బాటు ఏవి కావాలంటే, అవి వేసుకునే సదుపాయం వుంది.

"ఇల్లు చాలా బావుంది డాడీ!" అంది జ్వలిత బయటనుంచే తదేక దీక్షతో క్వార్టర్స్ వంక చూస్తూ.

గుమ్మంలోనే నిల్చుని వున్న సుభద్రమ్మ పరుగెత్తుకొచ్చి కూతుర్ని అక్కున చేర్చుకుంది. చిన్న పిల్లలాగా తల్లిని కరుచుకుపోయింది జ్వలిత.

"హాస్టల్ తిండి యేం తింటున్నావో ఏమో పుల్లలా అయిపోయావు తల్లీ! ఉన్నది ఒక్కగా నొక్క ఆడపిల్లవు. పెద్ద చదువుల పేరుతో మా అందరికీ దూరంగా ఒంటరిగా ఆ సిటీలో యెందుకంటే నా మాట ఎవరు వినిపించుకుంటారు? పెళ్ళి కావలసిన పిల్ల... ఓ అయ్యా చేతిలో పెట్టేస్తే...."

జ్వలిత తల్లిని విడిపించుకుని దూరంగా జరిగి, "అమ్మా, వాకిట్లోకి అడుగుపెట్టానో లేదో అప్పుడే నా పెళ్ళి గురించి దండకం మొదలెట్టావా? అలా అయితే హైద్రాబాద్ తిరిగి వెళ్ళిపోతానంతే!" బుంగమూతి పెట్టుకుని బెదిరించింది.

"అంత మాటనకు తల్లీ. నీ యిష్టమొచ్చినట్టే చెయ్యి. కాదన్నానా?" సుభద్రమ్మ కూతుర్ని పొదివి పట్టుకుని లోపలికి తీసుకువెళ్ళింది.

• • •

వారం రోజులపాటు కూతుర్ని వెంటబెట్టుకుని అడవంతా చూపించాడు రాఘవేంద్రరావు. రాత్రిళ్ళు పులులు సింహాలు చేసే గర్జనలు, యింకా యితర క్రూర మృగాల అరవులు స్పష్టంగా వినిపించేవి జ్వలితకు.

"డాడీ! కట్టిపడెయ్యకుండా నేచురల్‌గా ఫారె

స్టులో సంచరించే పులుల్ని సింహాల్ని చూడాలని వుంది. దూరంనించి చూసి వచ్చేద్దామా?" అంది తండ్రితో.

రాఘవేంద్రరావు తడబడ్డాడు. "ఏమిటమ్మా, నీ వింత కోరిక? అవేమన్నా కుక్కపిల్లలా పిల్లి పిల్లలా ముచ్చటపడి చూడటానికి? వాటి కళ్ళపడితే ప్రాణాలతో వదులుతాయా? ఆరితేరిన మా ఉద్యోగులు పగలే ఈ అడవిలో తిరగటానికి భయపడతారు, ఏ మూలనించి వచ్చిపడతాయోనని! అదిగో కనపడే సర్వే తోపు దాటి వెళ్ళకూడదు. ఆ తర్వాతి నుంచి, ఆ ప్రదేశమంతా పులులు, సింహాలు స్వేచ్ఛగా తిరుగుతుంటాయి. మా ఫారెస్టుగార్డ్ ఓసారి దూరంనించి పులిని చూసి తారితి పారిపోయి వచ్చాడు. అదృష్టవశాత్తు దాని కళ్ళ పడలేదు గాని, చంపేసి వుండేది. ఒక్కసారి మనిషి రక్తం మరిగిన పులి మాన్ ఈటర్ అవుతుంది. దాంతో మనుషుల్ని వెతికి వేటాడి చంపటం మొదలెడ్తుంది. ఆ తర్వాత దాన్ని వేటాడటం చాలా కష్టం!"

"కాని డాడీ...."

"వద్దమ్మా. ఆ ఆలోచనే వద్దు. నువ్విప్పటివరకు చూసినదే చాలా యెక్కువ. ఇప్పటికి దాదాపు పన్నెండు విషసర్పాల్ని చంపారు మనవాళ్ళు, ఈ వారం రోజుల్లోను. వెంట్రుకవాసిలో నాలుగుసార్లు సర్పం కాటునించి తప్పించుకున్నాం. ప్రతిసారి అదృష్టం మనల్ని వెంటనంటి వుండదు. ఇక రేపట్నుంచి అడవిలో తిరగొద్దు!! ...."

రాఘవేంద్రరావు యేదో చెప్తుండగా ఫారెస్టుగార్డ్ పరుగెత్తుకొని వచ్చాడు. "సార్! ఆ నాయుడు అతని మనుషులు ఎర్రచందనం చెట్లు కొట్టేసి లారీ కెత్తు

తున్నారు. అడ్డగించబోతే చంపుతామని బెదిరించారు.." అన్నాడు ఆయాసపడుతూ.

రాఘవేంద్రరావు ఒక్క క్షణం ఆలస్యం చెయ్యలేదు. "అమ్మా, నువ్వు మన హెడ్ వీరయ్యతో యింటికి వెళ్ళిపో! నేనిప్పుడే వస్తాను" అంటూ గార్డుతోను మరో యిద్దరు సిబ్బందితోను, డ్రైవర్ యాదగిరితోను చందనం చెట్లవైపు పరుగెత్తాడు.

అప్పటికి సగానికి పైగా లారీ లోడ్ అయిపోయింది. బుంగమీసాలతో, నెత్తురుముద్దలా వున్న క్రూరమైన కళ్ళతో, లావుగా పొడవుగా వున్న వ్యక్తి ఆధ్వర్యంలో అయిదుగురు మనుషులు చకచక చందనం మానుల్ని లారీకెత్తుతున్నారు.

"మిస్టర్ నాయుడూ, వెంటనే ఆ లారీని అన్‌లోడ్ చేయించు. లేకుంటే నీమీద చట్టరీత్యా చర్య తీసుకోవలసి వుంటుంది" హుంకరించాడు రాఘవేంద్రరావు.

నాయుడు చలించలేదు. చిద్విలాసంగా నవ్వాడు. "మై డియర్ ఆఫీసర్! ఎందుకలా కేకలు పెడతావ్. నిజాయితీ, ఉద్యోగ ధర్మం అంటూ మడికట్టుకుని కూర్చుంటే నీకు మిగిలేదేమీ వుండదు మన్ను తప్ప! నా మాట విను. నీ ముందు పనిచేసి పోయిన ఆఫీసర్లు రెండు చేతులా ఆర్జించి యిప్పుడు నాలుగు బంగళాలు కట్టారు హైద్రాబాద్‌లో. నువ్వు ఊఁ అన్నావంటే వేలకివేలు నీ యినప్పెట్టెలో కాపురముంటాయి. సరే నను...." అన్నాడు.

"షటప్! అందర్నీ ఒకేగాటన కట్టకు. వాళ్ళెవరో గడ్డి కరిస్తే కరిచి వుండొచ్చు. నాకు కొన్ని ప్రిన్సిపుల్స్ వున్నాయి. వాటి నతిక్రమించను. మర్యాదగా చంధన

మంతా దింపించు. లేకుంటే పోలీస్‌కి తెలియచెయ్యాల్సి వుంటుంది."

నాయుడు విరగబడి నవ్వాడు. "పోలీసులా? సిరిపూర్ నించి తెప్పిస్తావా? అంతదాకా నేను యిక్కడ ఆడుకుంటాననుకున్నావా?"

మరుక్షణం రాఘవేంద్రరావు చేతిలో పిస్తోలు నిగనిగలాడుతూ ప్రత్యక్షమయ్యింది. గార్డ్ చేతిలో గన్ నాయుడి మనుషులవైపు గురిచేయబడి వుంది.

"మిస్టర్ నాయుడూ! ఇప్పటికి రెండుసార్లు నిన్ను వార్నింగ్‌తో వదిలేశాను. ఈసారి ఏక్షన్ తీసుకోక మానను. పోలీసు రానక్కర్లేదు. అక్రమంగా అటవీ సంపదను తరలించేవారిమీద రివాల్వర్ కాల్చటానికి నాకు పర్మిషన్ వుంది. నిర్దాక్షిణ్యంగా కాల్చేస్తాను. ఊఁ! పది నిమిషాల్లో కలప నా స్వాధీనం చేసి యీ స్పాట్ వదిలి వెళ్ళకపోతే పదకొండో నిమిషంలో నా రివాల్వర్ నీ రక్తాన్ని రుచి చూస్తుంది! ఇది బెదిరింపు మాత్రం కాదు, జాగ్రత్త!" రాఘవేంద్రరావు కళ్ళు నిప్పులు కురిపిస్తున్నాయి.

నాయుడు పళ్ళు పటపట కొరికాడు. తన మనుషుల్ని లారీ నుంచి సరుకు దింపెయ్యమని ఆదేశించాడు. రాఘవేంద్రరావుని సమీపించి క్రూరంగా అతని కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

"ఆఫీసర్! ఇల్లలకగానే పండగాదు. ఇన్నాళ్ళు నువ్వు నాదారికొస్తావని యెదురుచూశాను. కాని నువ్వొట్టి మూర్ఖుడివి! లక్ష్మిని కాలదన్నుకొంటున్న పిచ్చోడివి! చూడు.... పదిరోజుల్లో నిన్నిక్కడి నుంచి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించకపోతే నా పేరు నాయుడే కాదు! హైద్రాబాద్‌లో నా

మన్న యిన్‌ఫ్లుయన్స్ నీకు తెల్వదు. లక్ష రూపాయలు ఖర్చయినా సరే, నిన్నిక్కడ్నుంచి లేపేస్తాను. నా మాటి సెవోడ్నే వేయించుకుంటాను. పదండిరా!” అంటూ లారీ కేబిన్‌లో యెక్కాడు.

“ఆగు!” అంటూ తన సిబ్బందికి సైగ చేశాడు రాఘవేంద్రరావు.

లారీ కేబిన్‌లో నుంచి, కేబిన్ పై భాగంలో వుంచిన టార్పాలిన్స్ కిందినుంచి గంధపు చెక్కల్ని వెతికి పైకి తీశారు గార్డు, తక్కిన ఉద్యోగులు. నాయుడు దొరికి పోయినట్టు చూశాడు. ఉక్రోషంతో, కోపంతో రాఘవేంద్రరావువైపు చూసి, “నన్ను యింతమందిలో అవమానించావు. ఇంతకింతా వంతు తీర్చుకుంటాను. నాయుడి పగ పాము పగ, గుర్తుంచుకో!” అన్నాడు.

మరుక్షణం దుమ్ము రేపుకొంటూ వెళ్ళిపోయింది లారీ.

రాఘవేంద్రరావు రివాల్వర్ జేబులో పెట్టుకుని “స్కౌండ్రల్! వీడి బెదిరింపులకు లొంగిపోయే లోఫర్ ననుకున్నాడు. తాణేదార్, యికమీదట అక్రమంగా లారీలు ప్రవేశించకుండా తగిన జాగ్రత్తలు తీసుకోండి!” అన్నాడు.

తాణేదార్ వినయంగా తలూపి, “అలాగే సార్!” అన్నాడు.

రాఘవేంద్రరావ్ ఫారెస్టుగార్డు భుజం తట్టి, “వెల్ డన్ మిస్టర్ ఫిలిప్! చాలా స్పోర్టివ్‌గా వ్యవహరించి, సమయానికి యిన్ఫర్మేషన్ అందించావు. ఐ అప్రిషియేట్ యువర్ సిన్సియారిటీ!” అన్నాడు.

ఫిలిప్ వినయంగా నమస్కరించాడు.

ఇంటికి తిరిగొచ్చిన తండ్రి నడిగి వివరాలు తెల్సుకున్న

జ్వలిత, "రియల్లీ వండ్రఫుల్ డాడీ! పాట్రియాటిక్! నీలా ప్రతి ఉద్యోగి బాధ్యతాయుతంగా నిజాయితీగా వ్యవహరి స్తే అవినీతికి తావుండదు. ప్రభుత్వానికి నష్టాలే రావు....అయితే కూతురుగా నీ పనిని హర్షించలేను.ఎందు కంటే, నేను నీ శ్రేయోభిలాషిని, నీ కన్న కూతుర్ని కాబట్టి!" అన్నది.

"అంటే....? వాళ్ళు నాకేమయినా హాని తల పెడతారని నీ అనుమానమా అమ్మా !?"

"దుర్మార్గుడు మామూలు సందర్భాల్లోనే తుచ్ఛమైన పనుల్లో నిమగ్నుడై వుంటాడే, యిలా దెబ్బతిన్న సంద ర్భాల్లో ఎంత క్రూరంగా, అమానుషంగా ప్రవర్తిస్తాడో నేను వేరే చెప్పాలా?"

"అలా భయపడితే అన్యాయం పెచ్చు పెరిగి పోతుంది. ఇలాంటి అక్రమ వ్యాపారులకు పట్టపగ్గా లుండవు. అసలే మా డిపార్టుమెంట్ మీద ప్రజలకి విశ్వాసం లేదు. కేవలం కొందరు అవినీతి పరులవల్ల ప్రభుత్వ ధనం దుర్వినియోగమవుతోంది; ఆస్తి నష్టం జరుగుతోంది. కాదనను. అలాంటివాళ్ళను విడిచిపెడిస్తే వాళ్ళు పట్టి ప్రభుత్వాని కప్పచెప్పాలి. అందుకు చిత్త శుద్ధి, కార్యదీక్ష కావాలి! ప్రజలు కూడా అలాంటివాళ్ళ గురించి ప్రభుత్వానికి యిన్ఫర్మేషన్ యిస్తే యింకా వేగంగా అవినీతిని నిర్మూలించగలుగుతాం! కాని, అదే జరగటం లేదు!"

"భోజనానికి లేవండి!" అంటూ సుభద్రమ్మ పిలవ టంతో సంభాషణ అంతటితో ఆగిపోయింది.

(సశేషం)